

aby si na něm zřídil mechanickou a kolářskou dílnu, dlužno považovati za místnost podle § 7 zák. ze dne 25. dubna 1924, č. 85 sb. z. a n., na niž se vztahuje ochrana nájemníků. — Jest zajisté účelem uvedeného zákona, aby jeho ochrany došel i tento poměr tak důležitý pro živnostníka; že jde o příslušenství živnosti žalovaného, je patrné jak ze spisů, tak z povahy věci a nezáleží na tom, že k pronájmu došlo zvláštní smlouvou později. — Tuto smlouvu nájemní nutno tudíž zařaditi pod ustanovení § 2 odst. 1. cit. zákona, podle něhož může pronajímatel v uvedené lhůtě dáti výpověď jen se svolením soudu, neučiní-li tak, prodlužuje se tím smlouva na neurčito s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou nebo v místě obvyklou, k jejímuž zrušení pronajímatelem jest zapotřebí svolení k výpovědi. —

Nejv. soud vyhověl však dovolání žalobce, změnil napadený rozsudek v ten způsob, že se obnovuje rozsudek prvního soudu z těchto důvodů:

Právní názor odvolacího soudu, že místo na dvoře pronajaté za tím účelem, aby si nájemce na něm zřídil mechanickou a kolářskou dílnu, dlužno považovati za místnost podle § 7 zákona ze dne 25. dubna 1924 č. 85 sb. z. a n., na niž se vztahuje ochrana nájemníků — nelze sdíleti. —

Nezáleží na tom, že dílna na nádvoří zařízená nájemcem později stala se ve skutečnosti příslušenstvím živnosti žalovaného, rozhodným je jediné, co bylo pronajato. — Předmětem úmluvy, jejíž obsah není sporným, byl zřejmě jen pozemek, dvorek, tedy prostor nekrytý, kdežto místností lze rozuměti jen prostor úplně zděmi, stěnami a pod. oddělený, krytem opatřený, jak nejvyšší soud již vícekrát vyslovil ve svých rozhodnutích, uveřejněných ve sbírce pod č. 689, 736, 859 a j.*)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. září 1924 č. j. R v I 1237/24.

Právní povaha výčepníka v živnosti hostinské. Smlouva pachtovní či služební?

V hostinci žalující strany provozoval žalovaný živnost hostinskou jako výčepník žalující strany; dle smlouvy uzavřené s původním majitelem živnosti platil majitel žalovanému za každý vyčepovaný hl piva určitý pevně smluvený peníz, nyní pak

*) Pozn. redakce. Nebude snad nezajímavé sdělení stanoviska, jaké zaujímají říšsko-něm. soudy v obdobných sporech. Nájemce, obchodník radiotelegrafickými potřebami, žádal za udělení povolení k po-

platí žalovaný žalobci z každého vytočeného hl piva určitý peníz, užívá místností, v nichž provozuje živnost, veškeré pivo objednává pro majitele živnosti. Byl okresní správou politickou schválen za zástupce majitele hostinské a výčepnické živnosti a přihlášen k nemocenskému pojištění.

Žalobu majitele živnosti o vyklizení a odevzdání místností hostinských důsledkem výpovědi dané žalovanému podle smlouvy, soud prvě stolice odmítl; pro nepřístupnost pořadu právního spatřuje v poměru vyličeném poměr nájemní.

Rekursní soud změnil toto usnesení a zamítl námitku nepřipustnosti pořadu právního postaviv se na stanovisko, že neběží o poměr nájemní.

Nejvyšší soud potvrdil toto rozhodnutí. Důvody:

Žalovaný ve své dovolací stížnosti poukazuje na ty zjištěné okolnosti, že byl okresní politickou správou schválen jako zástupce dřívějšího majitele hostinské a výčepnické živnosti a že platil žalující straně z každého vytočeného hl piva určitý obnos, konečně že platil věcnou a osobní režii a že zejména také měl zdroj svých příjmů z podávání pokrmů a jiných nápojů než piva, takže vystupoval zcela samostatně a odvozuje z toho, že byl pachtěrem, nikoli v poměru služebním.

Nelze však přikloniti se k tomuto názoru. naopak nutno sdíleti právní názor napadeného usnesení.

Již právní poměr, v jakém se nacházel žalovaný vůči dřívějšímu majiteli živnosti V., poukazuje zřejmě na to, že již původně nešlo o pacht, neboť podle nesporného zjištění byl žalovaný přijat jako výčepník, jemuž platil majitel hostince určitý obnos z každého vyčepovaného hl piva jako mzdu. Z užívání místností nebylo smlouveno určité nájemné. Tomu neodporuje, že žalovaný již tehdy prováděl jako výčepník samostatně hostinskou živnost a že byl schválen politickým úřadem. Podle § 19 a 55 živ. ř. může majitel živnosti hostinské a výčepnické prováděti tuto živnost též pouhým zástupcem, pro nějž si musí vyžádati schválení živnostenského úřadu. Tento zástupce neb náměstek (obchodvedoucí) dostává za své namáhání mzdu (odměnu) buď ve způsobě určitého platu neb podílu ze zisku, spravuje však podnik samostatně. Přes to zůstává jen zřízencem majitele živnosti, třebaže koná po rozumu posledního odstavce §u 73 živ. ř. b) vyšší úkony, podléhaje všeobecné

stavení anteny, kteréžto žádosti zem. soud ve Frankfurtě vyhověl, odůvodniv své rozhodnutí tím, že žalobce anteny potřebuje vzhledem ke své živnosti, zvláště když žalobce nabízí se k náhradě jakékoliv škody postavením anteny způsobené. (Jur. Bl. z 5. 6. 1925 č. 13./14.)

povinnosti nemocenského pojištění. Vlastníkem koncese zůstává sám majitel podniku, na jehož jméno a účet se obchod vede.

Proto právě byl také žalovaný ihned žalující stranou pojištěn u nemocenské pokladny, jakmile převzala živnost po zemřelém V., proto také veškeré odebírané pivo objednával žalovaný podle ujednání ze dne 1. 1. 1923 pro majitele živnosti.

Ovšem smlouvy a právní poměry z nich vyplývající dlužno posuzovati podle pravé jejich povahy (§ 916 všeob. z. obč.). Žalovaný poukazuje na to, že od 1. 1. 1923 ve skutečnosti on platil žalující straně z každého vyčepovaného hl piva určitý obnos. To však nevyvrací správný náhled v usnesení rekursního soudu, že jak v ostatní části neodváděného zisku, tak i v používání inventáře hostinských a obytných místností lze spatřovati právě onu odměnu žalovaného za jeho výčepnickou službu a zastupování žalující strany, na jejíž jméno se živnost dále vedla a pro kterouž se také veškeré pivo odbíralo.

Podobně i v tom, že žalovaný měl příjem též z podávání potravin a jiných nápojů, možno podle vůle stran zcela dobře spatřovati jen část odměny žalovaného jako samostatného zástupce žalující strany.

V odvádění smluvených obnosů z každého hl vyčepovaného piva nelze ještě viděti spolehlivě podstatu poměru pachtovního. Podle výše řečeného nedá se proto ani zvláštní důraz klásti na onu větší míru samostatnosti žalovaného v podniku, kteráž může býti podstatným znakem nejen pachtýře v užívání pachtovného předmětu, nýbrž i u živnostenského zástupce podle § 55 živ. ř. Právní poměr posuzovati jest podle jeho pravé podstaty a tu podle zjištěných okolností, jak shora vytknuty, nelze mluvíti o výslovně určeném poměru pachtovním, nýbrž o právním poměru na základě inomínátní smlouvy, na niž nelze vztahovati předpisy zákona o ochraně nájemníků (srv. roz. č. 1593 sb. nejvyššího soudu Rv I 347/25).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. května 1925, č. j. R I 345/25. Dr. Grešl.

Ručení příjemce za dovozní podle §u 76/4 železničního řádu dopravního.

K žalobě československého eráru uznal okresní soud žalovaného J. Š. povinným, aby zaplatil 309 Kč 20 hal. s přísl., z těchto důvodů: